

KOUZLA JSOU VŠUDE KOLEM NÁS

MĚSTEČKO SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

RACHEL CHIVERS KHOOVÁ

ilustrace RACHEL SANSONOVÁ

bambóok

bamb**oo**k

Danielovi, který si se mnou přál od samého začátku.

R.C.K.

Anně a Jenny, mým vlastním nevyšedlím magickým společnícím.

R.S.

MĚSTEČKO
SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ

RACHEL CHIVERS KHOOVÁ

ilustrace RACHEL SANSONOVÁ

Uhelná Lhota

Stříbrná ul. 143

Fontána
splněných
přání

Základní škola
Uhelná Lhota

VSTUP ZAKÁZÁN

uhelné
doly

PEKAŘSTVÍ U Kosa

Divadlo
Půlnoc

Felixův domov

1

Zasloužený trest Rupuse Včeličky

Rupuse Včeličku nakonec dohnaly roky štědrého plnění. Z šedozelených očí mu vyprchalo veškeré jiskření a radost.

Postarší přáníděj si na svoje bedra zkrátka vzal až příliš mnoho přání.

Rupus se hrbil nad stolem ve svém obývacím pokoji, hladil si dlouhé bílé kníry a bez nadšení zíral na těžké svazky, které měl před sebou. Věděl, že by měl do svých záznamů pečlivě zanést poznámku o každé nové přánístrofě. Jenomže jich byly stovky a den co den přibývaly další.

S každou novou přánístrofou jako by mu pokaždé na hlavu spadla cihla.

Jeho životní dílo se proměňovalo v ruiny. Neměl ani čas, ani energii na to, aby se s přánístrofami vůbec potýkal, natož aby je zaznamenával. Víc než kdykoli předtím potřeboval pomocníka. Sám tuhle pohromu zvládnout nemohl.

Jako na zavanou naplnilo pokoj jemné bzučení.

Rupus zvedl svoji znavenou hlavu a podíval se na zaprášený přánífax, který právě žlutooranžově blikal a polykal svitek papíru. Přáníděj vstal a zamířil na druhý konec místnosti, kde pln nadějí shlížel na to, jak se papír pomaličku znovu zjevuje.

Z přánífaxu vyšla zpráva psaná vlhkým černým inkoustem. Když si ji Rupus přečetl, povzdechl si a nálada mu ještě víc poklesla.

Milý Rupusi,

jen s největší lítostí nemůžeme vyhovět Tvoji žádosti o učedníka. Rada od tebe dosud neobdržela přánídějské záznamy za poslední dvě dekády. Současně nepřišly ani žádné novinky stran přánístrof ani dalších výkonů přánísprávy.

Rada tě vyzývá, abys své záznamy doplnil. Až se tak stane, Rada se k tvé žádosti o učedníka ráda vrátí.

S upřímným pozdravem

Benjamin Vozembouch

Ředitel komunikace

Rada přánídějů

Rupus si začal povídat sám pro sebe (to přáníděl-jové dělají často): „Herdekfilek! To jsem mohl čekat. Člověk nemůže obcházet pravidla donekonečna.“ Pozvedl ruku ke svému vráscitému čelu. „Já hlupec! Bláhevost mládí – a jak jsem teď dopadl.“

Mužík omrknul náladoměr, stojící v koutě pokoje. Šlo o vysoký dřevěný přístroj, jenž připomínal starožitné stojací hodiny – až na to, že ciferník byl specifického ražení. Jeho zlatá ručička ukazovala na políčko nadepsané *NERADOSTNÁ & NUZNÁ*.

„Den co den je to horší a horší,“ mumlal Rupus a nevěřícně přitom pokyvoval hlavou. „Ty přánístrofy vznikají tak rychle, že s nimi nezvládám držet krok. Jsem stařec, kterého doběhly jeho vlastní chyby.“

Na chvíli zavřel oči. Pak je znovu otevřel, neboť z vedlejší místnosti zaslechl tichoučké *pop*.

Dorazilo další přání.

Povzdechl si podruhé. Pak zamířil do kuchyně, kde uviděl, jak z topinkovače vyčuhuje malá obálka. Opatrně rozbil přánípis ukrytý uvnitř.

„Ale ale, to už mu je deset?“ mumlal si při čtení přánípisu, načež si vzal tlustý krajíc toustového chleba. Při čekání na to, až se mu opeče v topinkovači, bubnoval konečky prstů o linku. „Nedá se svítit,“ přemítal nahlas, „nemůžu si přece přibrat žádná další přání, nota bene přání čtvrté úrovně. To by bylo nezodpovědné. Už takhle tu mám přes tři sta čtyřicet případů přánístrof, se kterými se musím vypořádat. Sedmdesát devět z nich je naléhavých. Dvacet tři jich je na samé hranici napravitelnosti. A v celé téhle polízanici jsem se přece ocitl proto, že jsem splnil až příliš mnoho přání.“

Namazal si toust řádnou vrstvou ostružinového džemu. Pak schoval přánípis do prázdné plechovky od sušenek, doufaje, že tak na něj zapomene.

Nedostal se ale dál než do předsíně.

„Ale chudák kluk... a mám vůči němu přece nějakou zodpovědnost. Herdekfilek!“ Rupus si do úst nacpal poslední sousto marmeládového tous-tu. „No tak to abych radši vyrazil a ujistil se, že je v pořádku.“

2

PŘÁNÍ FELIXE JONÁŠE

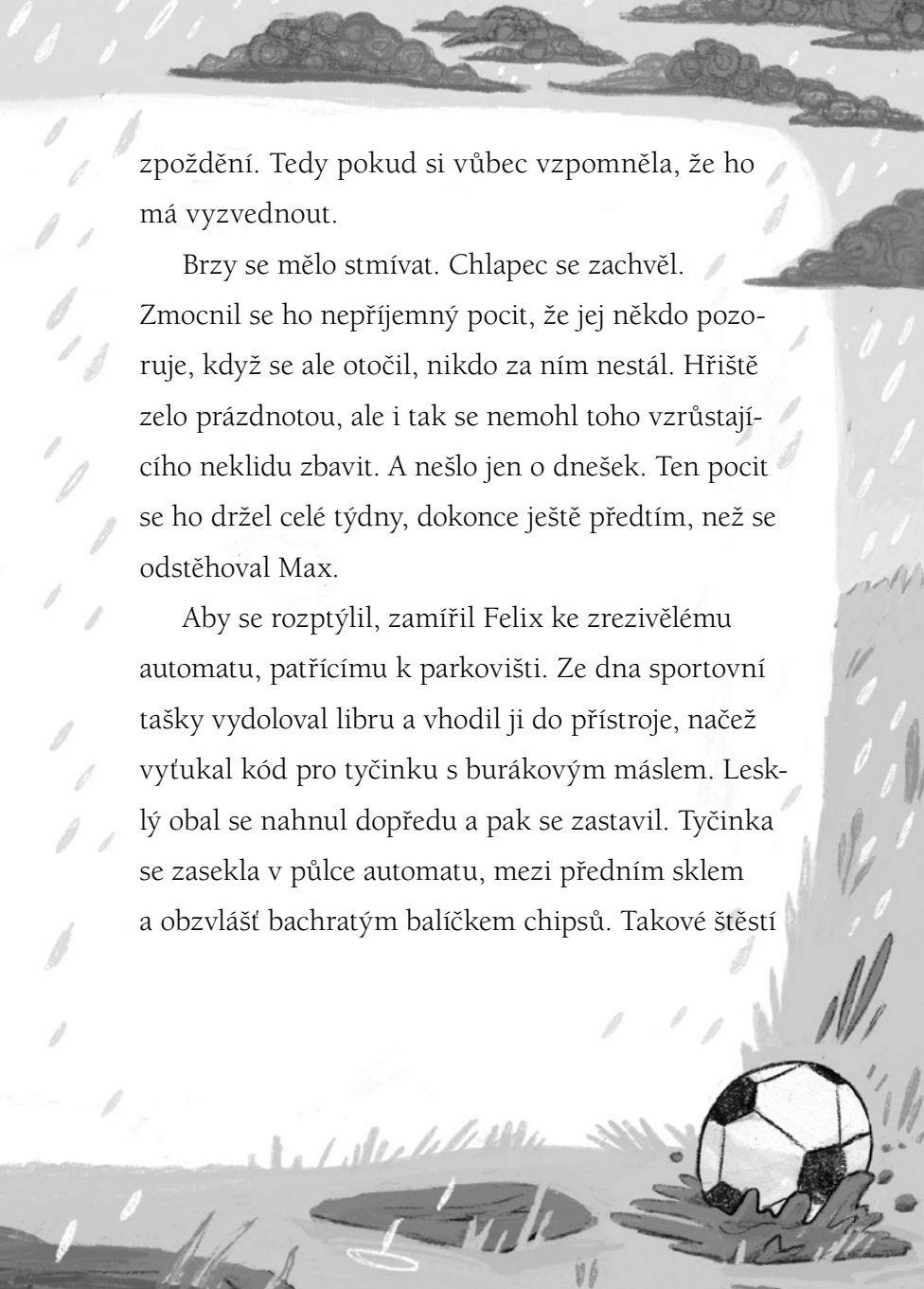
Felix Jonáš si upravil kapuci na svém přšiplášti a dál se plahočil k východu ze sportovního areálu základní školy v Uhelné Lhotě. Jeho obnošené kopačky při každém dalším kroku začvachtaly. Z dálky slyšel vzrušený rozhovor svých spoluhráčů, kteří probírali právě skončený fotbalový zápas. S ním neprobíral nikdo nic.

Felix se k týmu připojil minulou sezónu spolu se svým nejlepším kamarádem Maxem. Jenže Max se odstěhoval z města a Felix tak v podstatě osiřel. Ostatní kluky sotva znal. Většina z nich chodila do vyššího ročníku a všichni byli vyšší než on.

Co bylo ale ze
všeho nejhorší, za celou
sezónu nepřispěl svému
týmu jediným gólem. Tedy
až na vlastňáka, kterého vsítil
dnes odpoledne. Při té vzpo-
mínce se Felix ušklíbl.

Po krku mu stekl pramínek
dešťové vody a vsákl se mu
do už tak vlhkého dresu. Po
žlutém volvu jeho sestry Re-
beky nebylo na parkovišti
ani stopy. Felix se podí-
val na hodinky: 17:37.
Samozřejmě, že má

zpoždění. Tedy pokud si vůbec vzpomněla, že ho má vyzvednout.

Brzy se mělo stmívat. Chlapec se zachvěl. Zmocnil se ho nepříjemný pocit, že jej někdo pozoruje, když se ale otočil, nikdo za ním nestál. Hřiště zelo prázdnotou, ale i tak se nemohl toho vzrůstajícího neklidu zbavit. A nešlo jen o dnešek. Ten pocit se ho držel celé týdny, dokonce ještě předtím, než se odstěhoval Max.

Aby se rozptýlil, zamířil Felix ke zrezivělému automatu, patřícímu k parkovišti. Ze dna sportovní tašky vydoloval libru a vhodil ji do přístroje, načech vyfukal kód pro tyčinku s burákovým máslem. Lesklý obal se nahnul dopředu a pak se zastavil. Tyčinka se zasekla v pülce automatu, mezi předním sklem a obzvlášť bachratým balíčkem chipsů. Takové štěstí

může mít jen on. A ke všemu mu ten krám sežral libru. Ve žlábků na vrácení zacinkala pence.

Dneska fakticky nemá svůj den. Vzal si z automatu vrácenou minci a opět se zahleděl na prázdné parkoviště. Rebečino auto pořád nebylo nikde v dohledu. Nejspíš někam vyrazila s kamarády a na něj úplně zapomněla. Poslední dobou neměla zájem trávit s ním čas.

Felix si rezignovaně povzdechl, přezul se z kopaček do tenisek a vydal se na nudnou a otravnou cestu domů. Oči držel přilepené k chodníku, a aby se trochu zabavil, počítal kaluže, až nakonec dorazil do centra Uhelné Lhoty.

Na Trhovém náměstí chlapec konečně zvedl zrak. V jeho středu pyšně stála fontána splněných přání. Ze čtyř stran ji obklopovala veselá průčelí obchodů a kaváren. Pod zvlněnou hladinou fontány se blýskalo mnoho měděných pencí, jiskřících v teplém světle lamp. Felixův nepříjemný pocit se

rázem rozplynul. Konečně přestalo pršet. Zastavil se u fontány a sáhl do kapsy, protože si vzpomněl na svoji vrácenou minci.

3

Rybář pencí

Ve chvíli, kdy Felixova mince dosedla na dno fontány, hladinu stále ještě brázdily vlnky. Pár sekund ji pozoroval, ale nic dalšího už se nestalo. Nebyl si jistý, proč čekal něco jiného. Promnul si prochladlé ruce a zadíval se k hřejivě vábivému světlu vycházejícímu z pekařství na druhém konci náměstí. Ve výlohách se skvěly celé řady skořicových šneků

Felixovi jako by na hrud' dosedl balvan, když si vzpomněl na deštivá odpoledne, během kterých se tu schovávali spolu s Rebekou, když byli mladší. Jejich týdenní kapesné jim pokaždé vystačilo

na jednoho šneka, kterého si rozdělili napůl, a na dva šálky kouřící horké čokolády. Přišlo mu, jako by ten víkendový rituál patřil do dávné minulosti. Teď, když jeho sestra nastoupila na vysokou školu, vypadaly jejich víkendy docela jinak. Sedmiletý věkový rozdíl mezi nimi se najednou zdál být propastný.

Chlapec se přiloudal k pekařství a ohříval si prokřehlé prsty horkým vzduchem vycházejícím z vývodu kuchyňské digestoře. Přestože neměl žádné peníze, zkoumal nabídku ve výloze a třel si přitom ruce. Uvnitř se jedna zákaznice, žena ve středním věku, dělila o kousek piškotového dortu se svým psíkem. Když pak na odchodu zatlačila do dveří, zacinkal zvonek.

Felix se obrátil zpět k náměstí a něco tam upoutalo jeho pozornost. Na zídce ohrazující fontánu stál drobný mužík. Před několika minutami tam přitom

rozhodně ještě nebyl. Stál přihrbený, zády k Felixovi, na nohou měl vysoké boty a v ruku držel něco, co vypadalo jako dlouhý rybářský prut. Vedle něho ležela fialová čapka otočená otvorem nahoru. Mužík právě mrsknul cosi malého a kulatého z konce prutu přímo do ní.

Cink.

Felix přistoupil blíže a opatrně obcházel fontánu, aby se mohl lépe podívat. Čapka přetékala měděnými mincemi.

„To jsou pence z fontány?“ zeptal se více obviňujícím tónem, než původně zamýšlel.

Rybář sebou škubnul a vzápětí se na nově příchozího otočil. Většinu hlavy mu zakrývala kapuce, ani tak ale Felix nemohl přehlédnout jeho pečlivě pěstěný knír. Zpod kápě mu vyčuhovaly chomáče bílých vlasů a rámovaly postarší tvář jako mlžné obláčky. Na mužíkově vráscitém čele se skvěla bílými skvrnkami posetá, v té chvíli vysoko pozvednutá

obočí. Zpod nich na Felixe zíraly překvapením doširoka rozevřené oči.

„Fe...“ Mužík se včas zarazil. „Ty mě vidíš?“

„Neměl bych?“ zeptal se Felix a dál zkoumal cizincovo vzezření. Na sobě měl dlouhý svrchník a hnědé holínky. Něco na něm budilo dojem, jako by nepatřil do našeho světa.

„Neměl,“ odpověděl mužík, stále ještě značně vyvedený z míry.

„Aha. No, nevím, proč bych vás neměl vidět, když stojíte přímo tady na fontáně. Je to od vás velice troufalé, dělat to přímo přede mnou. Říká se tomu krádež, víte?“ prohlásil Felix a ukázal na malou hromádku mincí v mužíkově čapce.

„Chápu, proč si to myslíš,“ řekl podivín, opět ponořil konec prutu do vody a vylovil další penci. Cink. „Ale nedělám nic špatného. Jen si vybírám svůj výdělek. Počkej, ukážu ti to.“ Nato vytáhl z čapky jednu z pencí. „Tak co tam vidíš?“

Felix se podíval na mokrou měděnou minci.
Přišla mu jako docela obyčejná pence s vyraženou
notoricky známou padací mříží.

„Otoč ji na druhou stranu,“ vyzval ho mužík.

Chlapec ji obrátil a tam, kde měla být tvář krále,
ke svému překvapení uviděl vyraženou podobiznu
kníráče. „To jste vy.“

„Rupus Včelička,“ představil se mužík a přátelsky přikývl. „Těší mě. Dokážeš přečíst, co na té minci stojí?“

Felix se zadíval na maličké písmo na jejím okraji.

FELIX JONÁŠ, PŘÁNÍ 15973

Přeju si, aby mě moje sestra měla zase ráda.

Chlapec se zprudka nadechl. Rozpaky z toho,
že jeho nejniternější přání spatřilo světlo světa, mu
zbarvily tváře dorůžova. „Ale... to je nemožné...“

„Ó, nemožné to rozhodně není. I když by to rozhodně byl pěkný oříšek. Dle mých zkušeností je ale možné splnit téměř jakékoli přání.“ Rupus si Felixe chvíli

prohlížel, načež dodal: „Tohle pro tebe asi musí být celkem šok. Víš, co by ti ale mohlo udělat dobře? Horký nápoj.“

Pak mu mužík vložil do dlaně ještě několik dalších pencí. „Vlastně by mi šálek také přišel k duhu. Co kdybys nám obstaral dvě Kosovy vyhlášené horké čokolády?

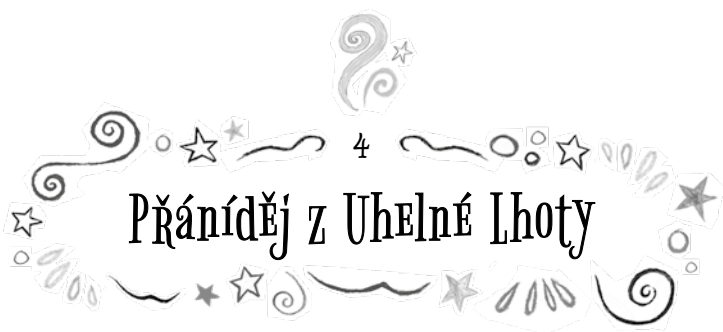
A neškudli na maršmelounech!“

Felix se podíval do dlaně. „To bude stát víc než jen šest pencí.“

„Jen se neboj. Brzy zjistíš, že jsem ti dal tak akorát. Rupus se lišácky usmál a navedl chlapce ke dveřím do pekařství.

PŘÁNÍDĚJ Z UHELNÉ LHOTY

Felix vešel do pekařství sám, Rupus čekal venku. Chlapec se zhluboka nadechl, dveře se za ním zavřely.

„Přišel jsi tak akorát. Za chvíli zavíráme! Čím posloužím?“ Žena za pultem se na něj vřele usmála. Regině Kosové pekařství patřilo, i tak si ale vždycky našla čas na to, aby sama obsloužila zákazníka.

„Dvě horké čokolády, prosím,“ objednal Felix a díval se přitom znepokojeně na dřevěnou tabuli s nabídkou. Horká čokoláda stála dvě libry patnáct pencí.

Žena se na něho usmála a pak se otočila, aby do papírových kelímků nabrala čokoládový prášek.

Felix mezitím rozevřel pěst a ke svému překvapení v ní uviděl čtyři zlaté libry a vedle nich po jedné stříbrné desetipenci a dvacetipenci.

„Páni,“ vyklouzlo mu.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Regina. Zrovna sundávala z police skleněnou dózu s maršmelouny, načež jich několik vysypala do každého pohárku.

„Ano, všecko je v pořádku!“ Chlapec jí podal peníze, poděkoval a pak se vydal ven na náměstí.

Rupus Včelička stál přesně tam, kde ho Felix zanechal. Na hlavě teď měl namísto kapuce svoji čapku a chlapci neuniklo, že mu z ní po stranách čouhá pár nebývale kulatých uší.

„Co jste zač? Nějaký kouzelník?“ zeptal se Felix a snažil se přitom nezírat na mužíkův dlouhý štětinatý knír.

„Kdepak, žádný kouzelník!“ zahihňal se Rupus, jako by ta otázka byla naprosto směšná. „Jsem přáníděj. Přáníděj Uhelné Lhoty, abych byl přesný.“ Vzal si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Městečko splněných přání.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.